

Cuprins

Prefață.....	9
Introducere	12
Trezirea	17
Leul și lumina	28
Părinții mei nu sunt „părinții mei”	31
Un răsărit de soare este complet diferit!	38
Vreau să plec	43
Aspir către unitate	50
Omul roșu	52
Viitorul meu începe să se contureze	56
Iubirea și problemele sale	62
Prima întâlnire cu moartea	66
Primele viziuni asupra viitorului	70
Trecutul se trezește	73
Cea de-a doua întâlnire cu moartea	78
Tenebre.....	83
Punctul de cotitură	90
Lupta pentru regăsirea luminii	98
Legământul	113
Lumini	117
Viziuni	122
Aurora – Ayurveda	155
Și s-a făcut lumină	172
Trecutul devine prezent	179
El	187
Fiii lui Dumnezeu	198
Anii de pregătire	208
Arborele cunoașterii binelui și răului	225
Cele douăsprezece perechi de calități gemene	233
Leii	244
Exerciții de telepatie	248
Viitorul	253
Bo-ghar și toiagul vieții	271
Din învățăturile lui Ptahhotep.....	279
Forma piramidelor	302
Cele patru fețe ale lui Dumnezeu	323
Epocile lumii.....	349
Ultimele pregătiri	364
Inițierea	385
Preoteasa	432
Ne vom revedea	438
Leul.....	451
Ceața și trezirea	460
Roo-Kha și cele 12 pastile	473
...Apare tânărul preot	481
Ima și Bo-Ghar	486
Probele se repetă.....	491
Epilog	498

Lupta pentru regăsirea luminii

Doream să cuceresc lumea de dincolo, dar nu știam cum să ajung la ea. Mă simțeam la fel ca cineva care dorește să cucerească jungla dar nu știe de unde să înceapă, și care nu dispune de un cuțit cu care să-și croiască drumul. El nu știe ce pericole îngrozitoare îl așteaptă, ce șerpi veninoși și ce animale sălbatice, nu știe că se poate rătăci sau poate dispărea în vreo prăpastie. Dar tocmai ignoranța lui îi dă curajul să se afunde în junglă.

La vremea respectivă nu știam așadar că în timpul acțiunii de recunoaștere a lumii de dincolo, adică a regatului inconștientului, forțe necunoscute se vor arunca asupra mea ca niște fiare sălbatice, la fel cum nu știam că voi fi condusă pe căi greșite, în timp ce abisurile nebuniei abia așteptau un pas greșit din partea mea. Și nu aveam cu mine decât o armă foarte mică: bunul simț!

Așadar, de unde să încep? Religia vorbește de lumea de dincolo, dar preoții cu care am vorbit doreau ca eu să cred orbește în niște dogme pe care nu le înțelegeau nici măcar ei înșiși, sau îmi povesteau mici parabole încântătoare despre un paradis romantic în care nu credeau nici ei, convinși însă că „micuța doamnă” ar trebui să se mulțumească cu ele!

De aceea, am preferat să îmi întorc privirea către marii gânditori ai planetei, pentru a afla punctul lor de vedere asupra acestui aspect fundamental: sensul vieții și al morții. Și cum la acea vreme nu știam absolut nimic despre filosofii orientale, am început să citesc operele gânditorilor europeni.

Am început cu lucrările traduse ale filosofilor greci și latini. Socrate, Platon, Pitagora, Epictet și Marc-Aureliu m-au entuziasmat de-a dreptul. Ei m-au învățat multe lucruri, iar unele aspecte s-au clarificat în mintea mea. Îndeosebi o frază a lui Epictet a rămas întipărită în mintea mea, însoțindu-mă de-a lungul întregii mele vieți și ajutându-mă să ies din întuneric și să mă îndrept către lumina eternă:

„Realitatea nu este niciodată rea; cel mult felul în care o privești tu este rău!”

De atunci, m-am străduit să îmi schimb complet felul de a gândi, viziunea asupra lumii – *să văd lucrurile în mod diferit!* Dar toate aceste mari adevăruri nu au putut răspunde la întrebările mele legate de lumea de dincolo.

M-am aplecat atunci asupra filosofiilor mai moderne, Kant, Schopenhauer, Nietzsche, Descartes, Pascal, Spinoza. Setea mea de cunoaștere a rămas însă intactă. Am simțit că aceștia *nu au putut merge mai departe decât le-a permis intelectul*, neputând atinge țelul, adică *realizarea*. De fapt, răspunsurile lor erau mai slabe decât cele ale anticilor. Între gânditorii moderni, cel care a mers cel mai departe cu căutările sale mi s-a părut a fi Spinoza. Dar principala mea impresie a fost că acești gânditori moderni s-au rătăcit prin circumvoluțiunile propriului lor creier. Cu tot sistemul lor filosofic, ei au fost cu toții nesatisfăcuți, dezamăgiți, nefericiți. Atunci, cum m-ar fi putut ei ajuta în căutarea marilor adevăruri legate de lumea de dincolo? Era limpede că ei nu știau nimic despre ea, și totuși căutaseră ceva cu aceeași disperare ca și mine. Dar eu vroiam realități, nu cuvinte.

Într-o zi, stăteam la fereastră cu băiețelul meu și priveam cum cad frunzele castanului. Ca întotdeauna, mă gândeam la sensul vieții. „Moartea – mi-am spus – mereu moartea!”

Dar vocea din interiorul meu mi-a răspuns: „Moarte? De ce nu vezi *decât acest aspect* al realității? Ce manifestă copacul și întreaga natură primăvara? Viața! Întotdeauna viața! Moartea și viața se succed într-un ciclu etern. Moartea nu este decât cealaltă față a vieții...”

Am înțeles subit că arborele retrage viața din frunzele sale pentru a o păstra în sine; frunzele devin astfel niște simple învelișuri golite, mor și cad. Ce de învelișuri goale! Viața care animase frunzele continua să sălășluiască în copac, iar primăvara va izbucni din nou cu putere, luându-și o nouă înfățișare, creând noi frunze, și în acest fel viața își va relua ciclul etern. Copacul inspiră și expiră viață; singure frunzele se schimbă, numai exteriorul său se modifică. Viața este eternă, căci viața este starea de FIINȚĂ eternă. Viziunea mea a mers chiar mai departe: sursa acestei stări de FIINȚĂ

eternă – cea pe care oamenii o numesc Dumnezeu – insuflă în mod similar viața în ființa umană – exact cum se spune în Biblie că Dumnezeu a suflat prin nările lui Adam suflul vieții – după care o retrage, iar învelișul golit cade (corpul omului moare). Dar viața nu încetează nici o clipă, ea îmbracă un corp nou, într-un ritm etern, un ritm în care trăiește și se mișcă tot ceea ce există în univers, de la corpurile celeste și până la respirația și bătăile inimii unei ființe vii.

Mi-a revenit atunci în memorie o amintire: aveam șase sau șapte ani când am auzit vorbindu-se pentru prima oară de moarte. M-am așezat atunci în fața oglinzii ca să examinez imaginea invizibilului: propria mea reflexie. Încă de pe atunci nu-mi puteam imagina că va veni o zi când voi muri și când nu voi mai exista. Doream să știu unde se ascunde acest „eu” gânditor care nu dorește să moară. M-am apropiat astfel de oglindă până când am atins-o cu nasul. M-am privit în ochi cât mai de aproape posibil, în speranța că voi vedea acest „eu”! Am văzut în mijlocul ochilor mei o gaură neagră, dar nu am reușit să mă văd pe „mine”. „Eul” – *eu însămi* – a rămas invizibil, așa cum am crezut dintotdeauna că este, încă din primele zile când am devenit conștientă pe această planetă. Nu *mă* puteam vedea nici chiar într-o oglindă; tot ce am descoperit acolo a fost fața mea, *masca mea*, și cele două găuri negre din ochii prin care priveam. Pe de altă parte, știam că este *imposibil* să nu exist! „Bine, mi-am spus atunci, dar prin ce vei privi lumea atunci când ochii tăi se vor închide?” Fără să ezit, am răspuns: „Când voi închide ochii aici, voi deschide alți ochi altundeva”. „Dar dacă nu te vei regăsi imediat într-un alt corp, dacă între cele două momente va trece o perioadă lungă? Dacă va trebui să aștepti o săptămână, luni, ani, sau poate chiar mii de ani?” „Acest lucru este imposibil, a răspuns fetița micuță care eram la acea vreme, căci nici atunci când dorm nu știu la trezire cât timp s-a scurs în timp ce am dormit. Timpul nu există în somn, și în moarte trebuie să fie la fel, atât timp cât voi rămâne fără un corp. Indiferent dacă voi rămâne în întuneric – în «nimic» – o săptămână sau o mie de

ani, mi se va părea același lucru. Oricum mi se va părea că am închis ochii aici pentru a-i deschide dincolo. În «nimic» nu există timp. Dar este imposibil să nu mai exist deloc”. Și astfel, complet liniștită, am renunțat la oglindă și m-am întors la jocurile mele.

Această amintire din copilărie mi-a revenit în minte în timp ce priveam – adult fiind – frunzele castanului căzând, ca efect direct al legii reîncarnării. M-a surprins să constat cu câtă spontaneitate și cu câtă naturalețe putea recunoaște un copil un adevăr atât de profund în pofida rațiunii sale prea puțin dezvoltate, și fără să fi auzit sau să fi citit vreodată ceva pe această temă. Singura modificare pe care aş aduce-o astăzi se referă exclusiv la termeni: astăzi aş afirma că: „conceptul de timp” nu există în „inconștient”...

În plus, știam acum că port în mine amintirea confuză a unei alte persoane care am fost cândva. Viziunile din Egipt nu erau altceva decât ieșirea la lumină a unor amintiri.

Aspirația mea către lumea de dincolo și ideile mele despre reîncarnare m-au făcut să mă interesez de spiritism. Mediumii pretind că pot intra în contact cu spiritele morților și cred în reîncarnare. Eram totuși extrem de reticentă în ceea ce îi privea, căci îi auzisem pe părinții mei vorbind cu dispreț de ei. Mama avea o prietenă foarte apropiată care practica spiritismul și care povestea că în timpul ședințelor o masă de stejar la fel de grea ca și plumbul se ridica în aer. Mama refuza întotdeauna să ia parte la asemenea practici, fiind de părere că ele pot afecta sistemul nervos. În timp ce mă gândeam la reîncarnare mi-am adus brusc aminte că am participat odată la o asemenea ședință, la bătrâna doamnă, în numele mamei. Cu greu am putea însă numi „ședință” ce s-a întâmplat atunci!

Bătrâna prietenă a mamei își iubea mult nepoții și invita adeseori tineri la masa de prânz. Eu eram unul din acești tineri care veneau de multe ori. Într-o zi am rămas mai mult, iar bătrâna doamnă, care avea o natură veselă și foarte plăcută, a fost încântată să stea de vorbă cu noi. La vremea respectivă aveam 15 ani. Eram cu toții foarte curioși să știm mai multe

despre spiritism, așa că am rugat-o pe doamna respectivă să ne spună mai multe. „Dacă doriți, ne-a răspuns ea, putem face o masă să se învârtască”. Această perspectivă ne-a încântat pe toți.

Nu a fost vorba de masa grea de stejar de care vorbise mama, ci de o măsuță rotundă, cu trei picioare, care a fost adusă în mijlocul salonului. Am înconjurat-o cu toții, ne-am pus mâinile pe ea, cu degetele răsfirate astfel încât degetele mari și inelarele să se atingă. Camera era bine iluminată. Totul ni se părea extrem de amuzant, și totul a devenit de un comic irezistibil atunci când bătrâna doamnă a întrebat cu voce tare: „Spirite, ești aici?”

Ne-am privit abia reținându-ne râsul, ca să nu o jignim pe gazda noastră. Ne-am străduit chiar să arborăm niște mine potrivite cu circumstanțele. Dintr-o dată, masa a început să tremure, ca și cum o energie ciudată ar fi pus stăpânire pe lemn. Totul s-a accentuat până când masa s-a ridicat cu un picior în aer. Apoi a căzut la loc și a rămas liniștită.

- Da, a spus bătrâna doamnă, masa a spus da. Când masa bate o dată, acest lucru înseamnă da, când bate de două ori înseamnă nu. Wolfgang, ia o foaie de hârtie și un creion și notează literele. Avem de față un spirit.

Wolfgang aștepta, cu creionul în mână. Tabla s-a pus apoi în mișcare, a început să freacă, bătând întruna. Noi recitam alfabetul, iar Wolfgang nota litera la care se oprea ea.

Nu aș putea explica de ce ni s-a părut atât de comic. Era amuzant să recităm alfabetul, și evident, să vedem cât de serios oficia ritualul bătrâna doamnă. Personal, nu am crezut nici măcar o clipă că masa se mișcă singură. Eram convinsă că cel care o mișcă este Nicolas, unul din nepoții doamnei. Bătăile mesei ne-au amuzat mult, dar asta nu a fost nimic prin comparație cu ceea ce a urmat. Însăși bătrâna doamnă a scuturat din cap, cu o privire de reproș. Dar nimic nu ne putea opri din râs; masa s-a înclinat brusc de mai multe ori, atât de jos încât marginea ei aproape că a atins solul – eram convinsă că va cădea – dar apoi s-a ridicat de fiecare dată într-o manieră irezistibilă, după care a început să se

învârtască prin cameră. Pentru a o urma, am fost nevoiți să începem să alergăm. În cele din urmă ea s-a calmat și s-a oprit într-un colț al camerei. Doamna a întrebat: „Nu mai e nimeni?”

Masa nu a mișcat.

- Spiritul s-a supărat pentru că v-ați amuzat atât de tare. Acum toate spiritele au plecat.

După care a spus:

- O clipă, copii, să vă fac o cafea.

Și a dispărut în bucătărie.

Rămași singuri, am profitat de ocazie pentru a-l întreba pe Nicolas:

- Tu ai fost cel care a mișcat masa, nu-i așa?

Surprins, acesta a răspuns:

- Eu? Eu am crezut că tu sau Emmerich ați făcut-o. În nici un caz eu. Degetele mele de-abia atingeau masa.

Ne-am întors cu toții către Emmerich, dar acesta a protestat vehement:

- A, nu, nu eu am mișcat masa.

- Ascultați, le-am spus eu, haideți să vedem dacă masa se poate mișca singură.

Ne-am înghesuit în jurul mesei și am încercat să o facem să se miște împingând de ea. Spre stupoarea noastră, aceasta nu s-a mișcat deloc! Masa era complet imobilă, lipsită de viață, așa cum trebuia să fie orice bucată de lemn! Am insistat și am împins-o mai tare. În timpul experienței, masa se aplecase până aproape la pământ, după care se ridicase. Dar toate eforturile noastre au rămas în zadar. Ne-am decis să împingem cu toții în aceeași direcție, să o ridicăm, dar după ce am reușit să o ridicăm pe un picior, ea a căzut cu toată greutatea pe celelalte două. Era imposibil să o păstrăm în poziția inițială.

De data aceasta ne-am privit în tăcere. Nu înțelegeam nimic. Pofta de râs ne cam trecuse. Singurii care își păstrau calmul erau cei doi nepoți ai bătrânei doamne. Ei ne-au spus că nici ei nu înțeleg ce se întâmplă, dar atunci când mătușa lor Margaret era de față, ea putea ridica chiar și imensa masă

de stejar masiv, pe care în mod normal nu o puteau ridica decât patru persoane. Era așadar exclus ca mătușa Margaret să poată ridica singură masa.

Pe drumul către casă, am reflectat atunci la acest fenomen. Nu puteam să cred într-un „spirit” care ridica masa, *dar trebuia să recunosc că exista o forță necunoscută care făcea acest lucru.*

După acest incident, viața și-a reluat cursul firesc, cu studiile de pian, cu patinajul, cu certurile cu logodnicul meu de atunci, iar amintirea mesei care se învârtea singură a trecut în uitare. Și acum, dintr-o dată, ea mi-a revenit în minte. Era clar că nici simpatica doamnă nu știa ce este spiritismul, dar eram convinsă că există cercuri mai serioase care se ocupă de această problemă. Nu e niciodată prea târziu să renunți la prejudecăți. Mă gândeam că dacă voi studia mai îndeaproape spiritismul, aș putea găsi ceva care să mă ajute să avansez în căutările mele.

Am intrat astfel în contact cu unul din cele mai celebre grupuri de spiritism din țară. Responsabilul grupului mi-a dat mai multe cărți, lăsându-mi latitudinea de a crede sau nu în ele! Simplele teorii nu sunt însă satisfăcătoare pentru cel care caută adevărul. Doream să cunosc practica și să mă conving cu ochii mei. Una din cărți mi-a atras atenția asupra unui medium care își dobândise calitățile receptive așezându-se în fiecare seară, la aceeași oră, în fața unei foi de hârtie, așteptând cu creionul în mână să primească un mesaj, timp de o oră. El a practicat această tehnică timp de șase luni, până când în sfârșit, creionul a început să se miște și să scrie cuvinte. Mediumul respectiv a scris astfel mai multe lucrări și a atins o anumită celebritate. Dar nu genul acesta de lucrări mă interesau pe mine: era vorba de niște predici pline de bunătate, dar absolut plictisitoare. Puteam găsi predici mult mai bune la biserică! De ce să ai nevoie de un spirit pentru acest lucru, *asta în cazul în care forța care anima mâna era într-adevăr a unui spirit!*

În sfârșit, am luat și eu o foaie de hârtie și un creion, și am început să aștept. În prima zi nu s-a petrecut nimic.

În cea de-a doua zi, creionul a început să tremure în mâna mea, care a început să tremure la rândul ei. A urmat o mișcare sacadată, care m-a determinat să desenez tot felul de nonsensuri.

În cea de-a treia zi, mișcarea tremurată a creionului s-a produs imediat, iar locul desenelor a fost luat de cuvinte inteligibile. Ai fi spus că este scrisul ezitant al unui om bătrân. Am continuat regulat experiența, în fiecare zi, iar frazele au prins contur. În timp ce creionul scria, eu îmi observam brațul și mâna. De unde venea această forță care îmi anima mâna? De vreme ce acest creion putea scrie singur, același lucru putea fi făcut de orice alt creion. Era absolut evident pentru mine că cel care executa mișcarea era creionul, nu brațul, și că eu nu știam dinainte ce urma să scrie creionul. Energia provenea așadar dintr-o sursă situată în afara conștiinței mele, dar care avea o legătură cu mine. Putea fi vorba de o forță care acționa din subconștientul meu, dar nu aveam deocamdată nici o dovadă că ea provenea de la un străin, de la un așa-zis „spirit”.

Dar cine știe exact ce este „inconștientul” nostru?

I-am arătat aceste scrieri șefului cercului spiritist. Cu o siguranță surprinzătoare, acesta mi-a spus că este vorba de o scriere tipic mediumică ce provenea de la un spirit. Am tăcut. Asemenea afirmații mă făceau să devin foarte prudentă. Faptul că forța care îmi animase brațul *nu provenea de la conștiința mea, acest lucru era absolut sigur, căci nu voința mea a fost aceea care a pus în mișcare creionul. Ea putea să-și aibă totuși originea în ființa mea subconștientă.* Faptul că mediumii cred într-o energie produsă de spirite nu este o dovadă că lucrurile stau și în realitate chiar așa.

Am continuat experiențele observându-mă, pe mine și creionul meu.

Într-o după-amiază de duminică, soțul meu și cu mine ne aflam împreună în camera noastră. El citea o carte iar eu făceam o gravură pe lemn, gândindu-mă la experiențele pe care le făcusem cu scrierea automată. Am ajuns atunci la următoarea concluzie: dacă este posibil ca mâna mea, nervii

mei sau orice alt instrument – încă necunoscut – din ființa mea *să poată capta și manifesta gândurile unei ființe dezîncarnate și complet străine mie, trebuie să fie la fel de posibil să pot capta și manifesta în aceeași manieră gândurile unei ființe separate de mine, dar încarnată*. Dacă aş putea demonstra acest lucru, el ar însemna un pas înainte în cercetarea mea.

I-am vorbit despre acest lucru soțului meu și l-am întrebat dacă nu dorește să facem împreună o experiență legată de transmiterea gândurilor. A acceptat imediat, căci subiectul îl interesa foarte tare.

Nu știam exact cum trebuie procedat, dar mi se părea că dacă doresc să captez gândurile altcuiva, era absolut necesar să îmi golesc complet mintea și să devin perfect pasivă (receptivă), pentru ca propriile mele gânduri să nu deranjeze procesul. Ne-am așezat așadar unul alături de celălalt. I-am luat încheietura stângă în mâna mea dreaptă, acolo unde se simte pulsul, convinsă că un contact direct nu va face altceva decât să ajute la bunul mers al experienței. Mi-am relaxat toți mușchii, nu m-am mai gândit la nimic, și am așteptat.

Iată cum îmi imaginam eu transmisia gândurilor: soțul meu trebuia să se gândească la ceva, iar gândul lui trebuia *să apară* în mintea mea, într-un fel sau altul. Am așteptat așadar un gând care să nu provină de la mine (la vremea respectivă nu mă gândisem niciodată la faptul că noi nu știm nici măcar de unde vin propriile noastre gânduri). Spre marea mea surpriză, s-a petrecut ceva pentru care nu eram deloc pregătită. În timp ce așteptam un gând din partea soțului meu, am simțit cu putere – aş putea spune aproape că „am văzut” un curent de energie cu un diametru de circa zece centimetri care a ieșit din stomacul său și mi-a înconjurat corpul la nivelul plexului solar, ca un lasou. L-am perceput ca și cum acest curent care provenea de la soțul meu ar fi fost alcătuit dintr-o *materie* foarte fină, dintr-un fel de ceață, dar totuși dintr-o materie. După ce curentul m-a înlănțuit, acesta m-a tras într-o anumită direcție, lucru care m-a determinat chiar să fac un pas în direcția respectivă. Dar el mă trăgea mereu mai departe. Dacă

faceam un pas într-o direcție greșită, el mă silea imediat să revin la direcția justă. Și astfel, m-a făcut să mă opresc lângă fereastră. Acolo m-a lăsat voința materializată a soțului meu. Dar mă aștepta o nouă surpriză: brațul meu liber, pe care îl lăsasem să atârne pe lângă corp, s-a ridicat brusc, *și părea să nu mai cântărească nimic!* Până atunci nu mă gândisem niciodată că brațul meu atârna pentru că pământul îl atrage constant către el. Evident, învățasem la școală de legea gravitației, dar nu fusesem niciodată conștientă de faptul că ea se aplica inclusiv brațului meu. Acolo, în fața ferestrei, am trăit însă experiența incredibilă a faptului că brațul meu își pierde greutatea și se ridică în sus, pentru simplul motiv că forța de atracție a pământului își încetase activitatea. Ridicându-se astfel, brațul meu a ridicat în treacăt și perdeaua. Personal, nu mi-am contractat nici un mușchi. Aveam impresia acută că cea care îmi susținea brațul era masa emanată din plexul solar al soțului meu. Aceeași masă mi-a împins capul înainte, până când nasul meu a atins geamul ferestrei. În acest moment, masa a părăsit corpul meu – brațul și capul meu – iar eu m-am putut mișca liber.

Ne-am privit fascinați unul pe celălalt. Această nouă experiență mi-a demonstrat faptul că voința umană trece prin plexul solar al individului, la fel ca o materie subtilă, poate atinge o altă persoană, o poate înconjura ca un halou și poate chiar neutraliza efectele gravitației. Această „materie” dădea impresia că este alcătuită din miriade de picături fine de ceață, care formau împreună o imagine asemănătoare cu Calea Lactee, strâns legate între ele și mergând în aceeași direcție.

Soțul meu era stupefiat și nu înțelegea cum putusem executa ca un automat tot ceea ce gândise el: să merg la fereastră, să ridic perdeaua și să privesc pe geam. I-am povestit că un curent de energie pe care l-am perceput ca pe o materie ieșise din plexul său solar. Am precizat imediat că percepția mea era subiectivă. Într-adevăr, o forță ne poate da impresia de materie.

Mi-a revenit în memorie cum, cu câțiva ani înainte, copilul nostru a avut dureri de burtă. I-am pus atunci perna electrică sub burtică și l-am mângâiat pe față. Spre uimirea mea, pielea lui, de regulă la fel de delicată ca o petală de trandafir, a devenit dintr-o dată la fel de aspră ca un șmirghel. Era ca și cum aș fi mângâiat obrazul soțului meu în condițiile în care acesta nu s-a bărbierit de două zile. Senzația pe care am avut-o atunci se explica prin faptul că perna electrică se umezise puțin, iar o parte din electricitatea sa trecuse în corpul copilului. Am întrerupt imediat curentul, iar pielea copilului a revenit la normal. Cert este că mâna mea a perceput curentul electric ca pe o materie aspră. Faptul este absolut verificabil, iar dacă ținem cont de el, putem compara această manifestare „materială” a voinței umane cu o materie sau cu un curent electric. De altfel, este același lucru, căci știința contemporană a descoperit că materia nu este altceva decât o formă de energie, o vibrație care ne dă impresia de materie, căci rămâne impenetrabilă pentru noi.

În fiecare seară de duminică, familia noastră se reunea acasă la părinții mei. Le-am vorbit despre experiența noastră. Imediat, toată lumea a dorit să o încerce. Am încercat-o mai întâi împreună cu mama. Ceilalți au rămas tăcuți, nemișcați, străduindu-se să nu se gândească la nimic, căci în această stare receptivă excepțională puteam capta cu atâta intensitate gândurile celor prezenți încât acest lucru m-ar fi putut deranja.

Experiența cu mama mi-a permis să constat ceva nou. Curentul pe care îl emana ea era mai slab, mai fin și avea un diametru mai mic decât cel al soțului meu. Am repetat apoi experiența cu unchiile mei, cu mătușile și cu alți prieteni reuniți în jurul mesei de familie. Am învățat astfel că fiecare ființă emite un curent diferit de al celorlalți. Un unchi vestit pentru lipsa puterii de concentrare și de decizie avea un curent foarte gros și puternic, dar ale cărui particule *nu curgeau în aceeași direcție*, mișcările lor fiind dezordonate, la fel ca și efectele lor. Mi-a fost extrem de dificil să-mi dau seama ce dorea. O mătușă avea un curent extrem de subțire, dar foarte

penetrant, pe care îl resimțeam ca pe un fir metalic, dur și rigid, care mă rănea. În general, era recunoscută ca o ființă foarte agresivă. Pe scurt, fiecare dintre ei își avea propria sa emanație a voinței.

O lume nouă se deschidea în fața mea! Începeam să înțeleg anumite fenomene pe care nu le remarcasem sau nu le înțelesesem mai înainte. Știam acum de ce te simți la fel de obosit după o dispută orală ca și după un meci de box. Înțelegeam de ce este atât de epuizant să stai alături de anumite persoane și de ce este atât de stimulat și odihnitor să stai alături de altele. Realizam într-o manieră aproape *palpabilă* ce înseamnă simpatia și antipatia: emanații care dăruiesc sau care absorb energie, care răspândesc forța sau care sug energia individului, ca tentaculele unei caracatițe. Experiențele făcute cu asemenea persoane mă lăsau slăbită, cu genunchii tremurând, complet epuizată. Înainte de a continua trebuia să mă odihnesc și să-mi refac forțele. Căci toată lumea dorea să facă această experiență, inclusiv femeia de serviciu, bucătăreasa și restul personalului din casa părinților mei. Am mai înțeles un lucru, care nu poate fi schimbat prin nici o hotărâre a oamenilor: persoanele cultivate și disciplinate au emanații complet diferite de cele ale persoanelor ignorante și primitive, care nu trăiesc decât pentru a-și satisface instinctele. Evident, acest lucru nu depinde de clasa socială sau economică din care fac parte cei în cauză! Am perceput la oamenii simpli care trăiau în pădure, la munte sau în alte locuri neatinse de civilizație, vibrații mult mai pure și mai elevate decât la alte persoane erudite, dar foarte egoiste. Nimeni nu-și poate ascunde, nega sau falsifica aceste emanații. Ele dezvăluie imediat natura celui pe care îl ai în față.

Și am mai învățat ceva interesant în timpul acestor experiențe: atunci când cineva dorea de la mine ceva, iar educația mea respingea acest lucru, aceasta din urmă se ridica între voința persoanei în cauză și mine, ca un fel de zid izolator. Nu reușeam să trec de acest zid decât cu prețul unor eforturi foarte mari.